

ÖTEKİ

BARIŞ TOPRAK

**EDE
BİYA
TİS.** ROMAN

Öteki

Yazar: Barış Toprak
Genel Yayın Yönetmeni: Halit Boztepe
Editör: Çağdaş Turan
Sayfa Tasarım: Selma Zorluer
Kapak Tasarım: Ecem Sabır
Kapak Deseni: Güneş Toprak

1. Baskı: Eylül 2024

ISBN: 978-625-8357-97-4
Sertifika no: 65977

Baskı ve Cilt

Çınar Matbaa
Maltepe Mah. Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Çarşısı C Blok
No:274-275 Topkapı Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika no: 42979

Edebiyatist

Medya Prodüksiyon Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri Tic. A.Ş.

Cumhuriyet Mh. Kazım Orbay Cd. No: 3/96
Şişli / İstanbul
Tel: 212 232 10 52 Mobil: 530 222 62 60
bilgi@edebiyatist.com

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Kaynak göstermek koşuluyla alıntı yapılabilir.

ÖTEKİ

BARIŞ TOPRAK

EDİTÖR
BİYA
TİSİ ROMAN

BİRİNCİ KİTAP
(Ali)

DÜZEN Hakikidir

Gözlerimin önünde göğü kaplayan yıldızlar, kulaklarımnda dalgaların sahile vuran sesi var. Yıldızların ışıkları soğuk bir çöl gecesindeki kadar keskin ve net. Kolumdaki damardan akan ilaç, bir sıcaklık hissiyle yayılıp bedenimi kavırıyor. Yerçekimi yasalarının söz geçiremeyeceği kadar hafifliyorum. Yoğun ve ılık bir çözeltide sırt üstü yüzüyor gibiyim. Başımı sağa çeviriyorum, yüzümü çevreleyen küresel ekranda yıldızlar sola kayarak bulutsuz bir geceyi taklit ediyor. Kulaklıklarımındaki dalgaların sesi kesiliyor, vakit geldi diye düşünüyorum, camsı bir gong kısa aralıklarla üç kez çalıyor. Sözcükleri tane tane vurgulayan sentetik bir ses duyuyorum.

“Düzen ki önemli, can alıcı. Egemen sağlar nizamı ki bu da bilinen ve kanıtlanmış bir gerçek. Hakikidir düzen, ilerici, atılımcı, heyecanı geleceğe doğru olduğundan doğrudur düzenin ki böylece sürekli hareket halindedir. Kalıcıdır düzen, kanımız ve canımız fedadır ona. Görevimizin bilincinde korumalıyız düzeni. Bilinir, görülür, açığa çıkar ki Egemen yaşam ve ölüm sınırında hangi tarafta kim kalsın belirleyendir, diğer bir deyişle yani yüce düzenimizde vücut bulur egemenlik ki çalışmak bizi özgür kılar. Bağlıdır her şey ve herkes birbirine ilişkin. Tekrarla!”

“İlişkin her şey ve herkes birbirine bağlıdır.”

“İlgi, ilişkin, içerlek. Deniz, yıldızlı bir gece, dalgalar öyle yumuşak ki şişme bir bottasın, anlat.”

“İlişkin, içerlek. Şişme bottayım... Evet, zodyak botta...”

Ekrandan yansıyan görüntümün açısı değişiyor, uzakta bir sahil ve kıyıdaki yerleşimin ışıklarını görüyorum. Dolunay gökyüzündeki yerini alıyor, denize ışığı vuruyor. Bot küçük sarsıntılarla ilerliyor, baskın gecesini hatırlıyorum.

“Hava bunaltıcı sıcaktı, üzerimde kurşungeçirmez yelek. Dalgalardan savrulan su serpintisi yüzüme çarptıkça bir serinlik hissi veriyor fakat hemen kuruyup yerini tuzlu bir yakıcılığa bırakıyordu. Dalgalardan savrulup yüzüme çarpan su serpintisi önce bir serinlik hissi veriyor fakat hemen ardından kuruyup yerini tuzlu bir yakıcılığa bırakıyordu.

Kıyıya yaklaşınca yavaşladık, botun elektrikli motoru neredeyse duyulmaz oldu. Bota çarpan dalgaların aralıklı sesi yerini bir şırıltıya bıraktı. Denizin kumsalla buluştuğu yerde kıyıya çıktık, kuma atladım. Sonra yerde yatan sürü halindeki sokak köpekleri havladılar...”

Görme alanım yeşilden sıcak bir sarıya aralıklarla titreyerek geçen bir aydınlıkla doluyor.

“Hata, köpekler bahçe duvarlarının arkasındaydı ki onlar sadık bekçilerdir, ilerlemeye devam et. Yoğun, akışkan. Tekrarla!”

“Yoğun, akışkan.”

Işığın içerisinde suyun derinlerinden yükseliyormuş gibi şekiller belirginleşiyor, şimdi kıyıya yakın sıra sıra evler görüyorum. Aydınlık bir gece, bahçe duvarları da çoğu ev gibi beyaza boyalı, çevrelerinde yüksek ağaçlar. Görüntümün açısı değişiyor, bottan havalanan dronların ay ışığında hedefimize doğru uçtuğunu görüyorum.

“Eğitimlerde öğrettikleri gibi hafifçe öne eğilerek dizlerim bükük yürüyordum, adım attıkça botlarım kumlara

gömülüydü. Önümdeki ekibin KA-4 makineli tüfekleri ateş etmeye hazırdı. Tabancamı kılıfından çıkardım, emniyetini açtım, iki elimle kavrayıp, namlunun ucunu yere doğrulttum. Ben teknik ekipteydim, öndekiler ise vurucu timde. Ekip amirinin, ‘Burada açıktayız, ilerdeki sokağa gireceğiz, kroki herkesin ezberinde mi? Emre siz batıdan yaklaşacaksınız, Kerem siz de doğudan, biz direk ilerliyoruz, hadi hadi, kıpırdanın.’ dediğini hatırlıyorum. Öndekiler hızlandılar, biz de arkalarından. Dronlardan gelen görüntülerde herhangi bir hareket yoktu, geldiğimizi fark etmemişlerdi. Tam kumlardan çıktığımızda bir köpek daha havlamaya başladı, evlerin bahçelerindeki bekçi köpeklerinden biriydi, durduk.”

Bahçe çitlerinden atlayan köpekler dişlerini göstererek bize doğru koşuyorlar, kulakları yatık, vahşi benliklerine kavuşmuşlar, parçalamaya geliyorlar. Görüntüm değişiyor, gözüm karanlığa alışıncı kargacık evlerin arasında bir sokakta olduğumu görüyorum. Bir köpek kokumu alıyor, yavaş adımlarla sokak lambasının aydınlığına giriyor, bakışları sabit bana doğru ilerliyor. Boyun tüylerini kabartmış, hırlarken sivri dişlerinin üzerinde geriye çektiği üst dudağının titrediğini, burnunun kenarının kırıştığını görebiliyorum. Köpek donup kalıyor birden, şimdi üç boyutlu bir fotoğraf gibi, aynı sentetik sesi duyuyorum.

“Yenilmez, korkusuz. Sokaktasınız, ilerle.”

“Korkusuz. Köpekler sustu, evet sustular, biz ilerlemeye devam ettik, aldığımız istihbarata göre, sunucular yüz metre kadar ötemizdeki binadaydı. Amir, ‘Siper alın,’ dedi. Ben bir duvarın dibine çömeldim, elimdeki tabancamı doğrulttum, Birisi, ‘Çatıdan ateş ediyorlar,’ dedi. Deponun çatısında parlayan silah namlularını gördüm. Dronlardan gelen görüntüye göre çatıda yalnızca iki nöbetçi vardı. Amir,

dronları idare eden İsmail'e, evet İsmail olmalıydı bu, 'Atış serbest,' dedi. Dronlar otomatik silahlarıyla ateş ettiler, çatılardan gelen atışlar kesildi. Biraz ötemizden hâlâ silah sesleri geliyordu, ancak bizim yolumuz açılmıştı. Sokakta yere kıvrılmış yatan..."

"Bir terörist vardı ki hain! Satılmış! Tekrarla! Durma, sen ilerle!"

"Hain, satılmış! Boyasının döküldüğü yerlerde kırmızı renkte eski boya katlarının görüldüğü, pasın yer yer lekelediği mavi metal bir kapı önüne geldik. Ağır ateş altındaydık, dronlardan bir tanesinden akan görüntüyü kaybetmiştik. Şevket'in sesini duydum, sanki..."

"Kapıdan içeri girdiniz. Devam et!"

"Mavi kapıyı üzerimize kapadık, girişte bir banka kasasını andıran çelik bir iç kapı daha vardı. Amirim kilidin üzerine bir şerit plastik patlayıcı yerleştirdi. Fitili ateşlemeden önce patlamadan korunmak için dış kapıdan çıkınca yine ağır ateş altında kaldık, dış kapının ağır kanatlarını olabildiğince kendimize siper ettik, bir hedef gözetip de ateş edemedim. Patlayıcı etki alanının dışına tam çıkamamıştık, bir gümbürtüyle sarsıldım. Selim ve Faruk girişi korumak üzere geride kaldılar. Kulaklarım çınlıyordu, ben amirimle birlikte bükülerek aralanan çelik kapıyı omuzladım. İçerisi sunuculardan gelen loş bir ışıkla aydınlanıyordu ve soğutucuların uğultusuyla doluydu. Gece görüş gözlüğümü alnıma ittim. Isı farkından dolayı ter damlaları yüzümde ürperten izler bırakarak akıp gidiyordu. Sıra sıra farklı boyutlarda sürücüler diziliydi, bunlar çeşitli veri merkezlerinden ucuza alınan eskimiş modeller olmalıydı. Sırt çantamdan saha bilgisayarımı çıkardım, amirim önde KA-4'ü elinde her köşede durup etrafı kolaçan ediyordu, ilerledik."

"Sarsılmaz, dirençli. Görevin neydi? Söyle!"

“Dirençli. Görevim, yani Gamze ve benim görevimiz; sanal kara parayı aklayan bu veri merkezinin bağlantılarını açığa çıkarmak ve mümkünse idaresini ele geçirmek. Kara paranın hangi hesaplardan geldiğini ve kimlere aktarıldığını bulmak.”

“Gamze diye bir görevli teşkilatta yok, Sedat’tı ekip arkadaşın. Sadık olduğunu neden üç kere tekrarlamıyorsun?”

“Sadığım, sadığım, sadığım.”

Hareketsiz yatıyorum, yumruklarımı açıp parmaklarımı geriyorum, uçları ılık bir çamur kütesini itiyormuş gibi bir hisle ürperiyorum. Görüntümde bir bilgisayar ekranı var şimdi.

“Dosyaların tüm kayıtlarını sen ve Sedat teslim ettiniz değil mi?”

“Evet, ettik.”

“Dosya kopyalarını başka hiçbir kaynağa aktarmadan güvenli ağa kayıt ettin mi?”

“Evet, ettim.”

“Düzen, düzenek ki güvenli! Nefes al! Nefes ver! Durgunlaş, şimdi, uyuyabilirsin.”

Tavandaki küre şekilli lamba bir sarkaç gibi gidip geliyor, bir alışkanlıkla deprem mi oluyor diye doğruluyorum. Sessizlik, başım dönüyor, ellerimle destek alıp iki kişilik kanepenin arkasına yaslanıyorum. Ne saçma, kıvrılıp uyumuşum burada. Dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerim şakaklarımda eğiliyorum. Siyah çoraplarım toz içerisinde, sağ tekinin ucu erimiş, başparmağım seçiliyor, ayak parmaklarımı kıvrıp eprimiş kısmı saklıyorum.

Ayakkabılarım yerde burunları aynı hizada, birbirine bitişik, kanepeye göre tam dik bir açıyla duruyorlar. Önüm-